



בש"פ 5466/16 - מועתסם נסאר, מוחמד שחאדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5466/16

בש"פ 5574/16

לפני:
העורר בבש"פ 5466/16: 1. מועתסם נסאר
העורר בבש"פ 5574/16: 2. מוחמד שחאדה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עררים על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת,
מיום 3.7.2016, במ"ת 24002-06-16, שניתנה על ידי
כב' השופט ע' טאהא

בשם העורר בבש"פ 5466/16: עו"ד אריאל עטרי

בשם העורר בבש"פ 5574/16: עו"ד עופר סבו

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה; עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

1. לפניי עררים על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ע' טאהא), במ"ת 24002-06-16, מיום 3.7.2016, בגדרה הוחלט להורות על מעצרים של העוררים, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

עמוד 1



2. ביום 10.6.2016, הוגש נגד העוררים כתב אישום המייחס להם את העבירות הבאות: חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, לפי סעיפים 374א ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בנסיבות סעיף 377א(7) לחוק העונשין; אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 345(א) ו-345(ב)(3) ו-5 לחוק העונשין; מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין; מעשה סדום בנסיבות אינוס, לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיפים 345(א) ו-345(ב)(5) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בנוסף לעבירות אלו, ייחס כתב האישום לעורר 2 עבירות של נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961; וכן נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

3. על פי עובדות כתב האישום, א' הינה עולה חדשה שעלתה לארץ בשנת 2011, והיא אינה שולטת היטב בשפה העברית (להלן: המתלוננת). העורר 1, יליד 1994, והעורר 2, יליד 1991, הינם בני דודים, תושבי הכפר טורעאן.

נטען בכתב האישום, כי ביום 1.5.2016, בסמוך לשעה 01:00, יצאה המתלוננת מביתו של מכרה בעיר קריית אתא, והחלה לחפש מונית שתסיע אותה לביתה בחיפה. העוררים, אשר נסעו אותה עת ליד המתלוננת, נעצרו בסמוך לה. המתלוננת ביקשה מהשניים שייקחו אותה לתחנת המוניות הקרובה, והם הציעו להסיע אותה לביתה. המתלוננת הסכימה, והתיישבה במושב האחורי ברכב. העוררים החלו בנסיעה לכיוון העיר טבריה, ולאחר כחצי שעה, שבה המתלוננת וביקשה שייקחו אותה לביתה, או שיורידו אותה בסמוך למונית. בשלב זה, עצר העורר 1 את הרכב, והעורר 2 עבר לשבת במושב האחורי. העורר 1 הגביר את עוצמת המוזיקה ברכב, והחל בנסיעה מהירה על הכביש. אז החל העורר 2 לגעת בחזה של המתלוננת, בגופה ובבגדיה. משלא נענה העורר 2 לבקשותיה כי יחדל ממעשיו, סטרה המתלוננת על פניו. בתגובה, סטר העורר 2 על פניה של המתלוננת, צעק עליה, קילל אותה, והמשיך לגעת בכל גופה. כן אמר לה העורר 2, כי אם היא מבקשת שיחזירו אותה הביתה, היא חייבת "לתת להם משהו". בשלב זה, עבר העורר 2 לשבת במושב שליד מושב הנהג, והשניים המשיכו בנסיעה. המתלוננת, אשר חששה לשלומה, התקשרה מספר פעמים למשטרה, וביקשה כי ייחלצו אותה מידי העוררים, אולם המוקדנים שקיבלו את שיחותיה התקשו להבין את דבריה. כשגילו העוררים כי המתלוננת משתמשת בטלפון הנייד שלה, לקח העורר 2 את הטלפון, והכניס אותו לכיס מכנסיו.

בהגיעם סמוך לצומת גולני, פנו העוררים אל הכביש המוביל ליער בית קשת, והחנו את הרכב בחניון הסמוך ליער. העורר 2 החזיר למתלוננת את הטלפון הנייד שלה, ויצא מהרכב. העורר 1 עבר לשבת במושב האחורי, ליד המתלוננת, והחל לנשק אותה על פיה. המתלוננת ניסתה להדוף אותו, וביקשה שייקחו אותה הביתה. בתגובה, אמר לה העורר 1, כי אם היא מבקשת שיחזירו אותה הביתה, היא "חייבת להביא" להם "משהו". בשלב זה, הצליחה המתלוננת לצאת מהרכב, והחלה לברוח מן המקום. העורר 1 רדף אחרי המתלוננת, תפס אותה בחוזקה, וגרר אותה לרכב, תוך שהיא נאבקת בו. בהגיעם לרכב, הוריד העורר 1 את תחתוניה של המתלוננת. המתלוננת התחננה בפני העורר 1 כי ישתמש באמצעי מניעה, אך זה ענה כי אין ברשותו אמצעי מניעה, ונשכב על גופה. העורר 1 החדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה של המתלוננת, בכוח ובניגוד לרצונה, עד שהגיע לסיפוק מיני. לאחר מכן, יצא העורר 1 מהרכב, והעורר 2 נעמד מול המתלוננת, החל לנשוק את שדיה, והורה לה למצוץ את איבר מינו. משסירבה המתלוננת לעשות כן, אחז העורר 2 בשערות ראשה של המתלוננת, דחף את ראשה לכיוון איבר מינו, ואילץ אותה לעשות כדבריו. לאחר זאת, נשכב העורר 2 על המתלוננת, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בכוח ובניגוד לרצונה, עד שהגיע לסיפוק מיני.



בתום המעשים שתוארו לעיל, הסיעו העוררים את המתלוננת לתחנת האוטובוס הקרובה, בצומת גולני, והותירו אותה שם. אזרח שעבר במקום אסף את המתלוננת, כשהיא נסערת וממררת בבכי, והסיע אותה לתחנת המשטרה. כתוצאה ממעשיהם של העוררים, כך עולה מכתב האישום, נגרמו למתלוננת מספר המטומות באזורים שונים בגופה, וכן קרע ברירית איבר מינה.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המאשימה בקשה לעצור את העוררים עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם.

ההליכים בפני בית משפט קמא

5. ביום 3.7.2016, נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיבה, והורה על מעצרם של העוררים, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

בפתח החלטתו, ציין בית משפט קמא כי המחלוקת במקרה זה מתמקדת בשתי שאלות עיקריות: "האם קיימות ראיות לכאורה ואם התשובה לשאלה זו חיובית [...] האם בנסיבות המקרה דן קיימת חלופת מעצר שיש בה כדי לאיין את מסוכנותם של העוררים.

לאחר שבחן את חומר הראיות, קבע בית משפט קמא כי קיימות בעניינם של העוררים ראיות לכאורות "בעוצמה גבוה ביותר", להוכחת אשמתם. תחילה, נתן בית משפט קמא את דעתו להודעות שמסרה המתלוננת במשטרה, במסגרתן תיארה המתלוננת כיצד ביצעו בה העוררים את המעשים המתוארים בכתב האישום, וסיפרה כי הצליחה לרשום את מספר הרכב של העוררים, מלבד הספרה האחרונה. בהמשך, התייחס בית משפט קמא לראיות התומכות בגרסתה של המתלוננת, ובכללן: עדותו של א.מ, אשר פגש במתלוננת מיד לאחר המקרה, והסיע אותה לתחנת המשטרה; דגימות DNA שנלקחו מבגדיה ומגופה של המתלוננת מיד לאחר התלונה שהגישה, אשר תואמות לפרופיל ה-DNA של העוררים; שיחות הטלפון שביצעה המתלוננת למוקד 100 של המשטרה, במהלך ולאחר ביצוע המעשים המיוחסים לעוררים; סימני החבלה שנגרמו למתלוננת, כפי שאף תוארו בטופס "בדיקת נפגעי אלימות מינית" שנרשם בעניינה; וכן הגרסאות שמסרו העוררים במשטרה, אשר התפתחו "במהלך הדרך", מבלי שניתן כל הסבר מניח את הדעת, "מדוע טענו כמעט לאורך כל החקירה שאין הם מכירים את המתלוננת וכי לא היו במגע כלשהו עמה". לאחר זאת, נדרש בית משפט קמא לטענות שהעלו העוררים, בדבר סתירות מהותיות בהודעות שמסרה המתלוננת, ובעניין "עברה הפלילי", וקבע כי אין "באף טענה מטענות הסניגורים בסיס לקביעה כי תלונתה של המתלוננת אינה אמינה".

בהמשך, ועל רקע התרשמותו של בית משפט קמא, כי עסקינן במעשים ה"נמצאים מבחינת חומרתם ברף הגבוה ביותר של מעשי אינוס ומעשי סדום בכוח", אשר בוצעו כלפי קורבן מקרי, נקבע כי לא ניתן לאיין את מסוכנותם של העוררים באמצעות חלופת מעצר כלשהי.

העוררים



6. בערר שהגיש העורר 1, ביום 10.7.2016, נטען כי שגה בית משפט קמא, בקבעו כי קיימות בעניינו ראיות לכאוריות להוכחת אשמתו. לעמדת העורר 1, "השופט בחר חלק מהראיות והתעלם מחלקים אחרים של אותן הראיות ממש, בהם יש להפריך את טענותיה של המתלוננת מכל וכל". כך, למשל, נטען כי התעלם בית משפט קמא מכושר השיפוט הלקוי של המתלוננת, אשר שתתה 4 כוסות וודקה לפני קרות האירוע; מעברה הפלילי של המתלוננת, הקשור בניהול בית בוש, כמו גם מאישיותה הבעייתית, הכוללת בעיות נפשיות והתמכרות לאלכוהול; מסתירות ופרכות בגרסתה של המתלוננת, בין היתר, באשר למקום מגוריה, ולנסיבות שהביאו לעלייתה לרכבם של העוררים; וכן מסימני החבלה המתוארים בגופה של המתלוננת, אשר "אינם מתיישבים עם גרסתה". עוד נטען על ידי העורר 1, כי אמנם בשתי הודעותיו הראשונות הוא הרחיק את עצמו מהאירוע, אלא שבהמשך הוא מסר גרסתה מפורטת, במסגרתה אף "לא הסס לומר על דברי חברו" כי אינם אמת. לאור האמור, גרס העורר 1 כי אין בנמצא ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ומשכך שומה על בית המשפט, למצער, לבחון את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

בדיון שנערך בפניי, ביום 13.7.2016, חזר בא-כוחו של העורר 1, עו"ד אריאל עטרי, על עיקרי טענותיו, והוסיף כי אף בהנחה שישנן ראיות לכאורה בעניינו, מן הדין לשחררו לחלופת מעצר, שכן "מדובר בעורר שאין לו הרשעות קודמות, מדובר באדם נורמטיבי וזה האירוע היחיד בחייו".

7. בערר שהוגש על ידי העורר 2, ביום 13.7.2016, נטען כי "העורר מסכים כי קיימות ראיות לכאורה" להוכחת אשמתו, ברם אין המדובר בראיות בעוצמה גבוהה ביותר, כפי שקבע בית משפט קמא, אלא בראיות "חלשות ובעייתיות". כמו כן, טען העורר 2 למחדלי חקירה רבים שהתקיימו בתיק זה, ובהם: חקירת המתלוננת ללא מתורגמן; היעדרה של בדיקה האם הוגשו תלונות דומות בעבר על ידי המתלוננת; והימנעות מאיתור "'החבר" שממנו יצאה המתלוננת לכאורה", וכן מבירור מדוע לא העבירה המתלוננת את הכסף שקיבלה מהעוררים למשטרה, ושמרה אותו לעצמה. העורר 2 הוסיף וטען, כי שגה בית משפט קמא, "כשלא בדק כלל, כמתחייב בחוק, חלופת מעצר שתשיג את מטרת המעצר" בדרך שפגיעתה בזכויותיו פחותה, וכשנמנע מלהורות על עריכת תסקיר מבחן בעניינו. וזאת, לאור עברו הפלילי הנקי של העורר 2, ונסיבותיו האישיות המורכבות, כפי שפורטו בהודעת הערר שהגיש.

בדיון שנערך בפניי, ביום 24.7.2016, הדגיש בא כוחו של העורר 2, עו"ד עופר סבו, כי "כל נקודה שמסורת ישראל יכולה לבדוק, לעזור לעורר, לא נבדקה". נוכח זאת, עוצמת הראיות הלכאוריות הינה נמוכה, ומצביעה על מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר, ולמצער להורות על עריכת תסקיר מבחן בעניינו.

תגובת המשיבה

8. במענה לטענותיהם של העוררים, סבורה המשיבה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא. בדיון שהתקיים בעניינו של העורר 1, טען בא-כוחה של המשיבה, עו"ד ארז בן-ארויה, כי הראיות המוכיחות את אשמתו הלכאורית של העורר נבחנו, כדבעי, על-ידי בית משפט קמא, שעל התרשמותו ניתן ללמוד מ"אמירות לא רגילות לגבי עוצמת הראיות". עו"ד בן-ארויה הוסיף וטען, כי אין כל ממש בניסיון לפגוע במהימנות המתלוננת, "הרי מי ששיקר זה העורר כאשר פעמיים הוא הכחיש, אז באם לתת משקל נמוך למישהו, זה לגרסת העורר ולא לגרסת המתלוננת". בהתייחס לבחינתה של חלופת מעצר, הדגיש עו"ד בן-ארויה, כי "עוצמת הראיות משליכה על עוצמת העבירה", ונסיבות ביצועה, הכוללות, בין היתר, את לקיחת המתלוננת, כ"קורבן מזדמן, אקראי", "למקום לא ידוע, בשעה שלוש בלילה", מצביעות על כך שאין עסקין ב"תיק למעצר עם חלופה".



בדיון בעניינו של העורר 2, גרסה באת-כוחה של המשיבה, עו"ד רחלי זוארץ-לוי, כי מחדלי החקירה להם טוען העורר, הינם "פריפריאליים ושוליים" להליך, עת ש"הליבה ברורה, איתנה וחזקה". לעמדתה, עוצמת המסוכנות הנלמדת ממעשיהם של העוררים, כפי שעולה מחומר הראיות, כה חזקה, עד כי "לא ניתן לאיינה דרך חלופה". אשר לאפשרות ליתן אמון בעורר 2, נטען כי עסקינן במי ששיקר "שקרים על גבי שקרים", ואף בני משפחתו ביקשו למסור אליבי שקרי, לפיו שהה העורר בליל האירוע בביתו. עוד נטען, כי גם בעובדה שנהג העורר 2 ללא רישיון, לאחר שרק בחודש פברואר האחרון הלה הורשע בעבירה זו, יש כדי להעיד כי "המכלול מחייב את הותרתו במעצר".

דיון והכרעה

9. לאחר שבחנתי את העררים שלפניי על נספחיהם, האזנתי לטיעוני הצדדים בדיונים שנערכו בפניי, ועיינתי בחומר החקירה בעניינם של העוררים, הגעתי לכלל מסקנה כי דינם של שני העררים להידחות. כפי שיפורט להלן, סבורני כי החלטתו של בית משפט קמא, לפיה קיימות ראיות לכאוריות להוכחת אשמתם של העוררים, בדיון יסודה. כמו-כן, נחה דעתי כי לא ניתן להפיג או לאיין את מסוכנותם של העוררים באמצעות חלופת מעצר כלשהי.
10. כלל הוא, כי על מנת להיעתר לבקשה להאריך את מעצרו של נאשם, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על בית המשפט להשתכנע כי מתקיימים בעניינו שלושה תנאים מצטברים, הקבועים בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), והם: קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופת מעצר אחרת, באמצעותה ניתן להגשים את מטרות המעצר, בדרך פוגענית פחות בחירותו (בש"פ 5601/16 פלוני נ' מדינת ישראל (24.7.2016); בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2016); בש"פ 1363/16 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.2.2016)).
11. כידוע, במסגרת בחינת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, נדרש בית המשפט לפוטנציאל הגלום בחומר הראיות שהוצג על ידי המאשימה, ולהכרעה בשאלה כלום קיים סיכוי סביר שחומר הראיות בתיק יוביל להרשעתו של הנאשם (בש"פ 3341/15 אוזנה נ' מדינת ישראל (20.5.2015); בש"פ 1257/15 מחמוד נ' מדינת ישראל (10.3.2015)). וראו גם: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל (15.4.1996); בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל (20.5.2013)). זאת, בהתחשב בכך שעסקינן בראיות גולמיות, אשר טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, במהלכו הן יחקרו וייקבעו לגביהן ממצאי מהימנות ומשקל (בש"פ 1385/15 כהן נ' מדינת ישראל (10.3.2015); בש"פ 2754/14 צחייק נ' מדינת ישראל (20.5.2014); בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013)). בהמשך לכך, נקבע כי בשלב בחינת התשתית הראייתית לא יידרש בית המשפט לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל הראיות, אלא במקרים חריגים, כאשר חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות, המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית (בש"פ 7362/15 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2015); בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (29.7.2013); בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מדינת ישראל (22.8.2012)). עוד נקבע, כי על בית המשפט ליתן את דעתו ליחס שבין עוצמת הראיות לכאורה, לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם, ושעה שבחינת חומר החקירה מעוררת ספק וסתירות, ייטה בית המשפט להעדיף חלופת מעצר (בש"פ 7465/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל (12.11.2015); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל (26.9.2011); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011)).

במקרה דנן, טען העורר 1 כי אין מתקיימת בעניינו תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו, שעה שהעורר 2



הסכים כי מצויות בידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות לו, אך טען כי עסקין ב"ראיות חלשות". לטעמי, בחינת הראיות על רקע הכללים שפורטו לעיל, מגלה כי אכן מתקיימות בנידון דין ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של העוררים. יתרה מכך, תמים דעים אני עם בית משפט קמא, כי המדובר בראיות לכאורה בעוצמה גבוהה. עדותה של המתלוננת, בצירוף שלל הראיות התומכות בה, ובמיוחד השיחות שביצעה למוקד 100 של המשטרה במהלך האירוע; החבלות הרבות בגופה ובאיבר מינה; וגרסאותיהם ה"מתפתחות" של העוררים – מלמדות, לכל הפחות, על סיכוי סביר כי חומר הראיות בתיק יבסס את אשמתם של העוררים במיוחס להם, מעל לכל ספק סביר, ויוביל להרשעתם.

12. אשר לסתירות הנטענות לגבי עדותה של המתלוננת, סבורני כי אין המדובר בפירוט מהותיות אשר יש בהן כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתן הלכאורית של הממצאים הנובעים מעדות זו. הפגמים בגרסתה של המתלוננת, עליהם מצביעים העוררים, מצויים בשולי עדותה, שעה שגרעינה עודנו קושר את העוררים, בעוצמה ניכרת, למעשים המיוחסים להם בכתב האישום. ומכל מקום, יש להזכיר כי השלב הראוי לבחינת סתירות ופגמים בעדויותיהם של עדי המאשימה, הינו כאמור, במסגרת ההליך העיקרי, ולא בשלב הארכת המעצר, כשאז נבחנות הראיות ברמה הלכאורית בלבד.

13. אשר לעילת המעצר, אין חולק כי העבירות אשר מיוחסות לעוררים מקימות את עילת המסוכנות, שכן עסקין באונס אכזרי במיוחד שבוצע, לכאורה, במתלוננת, לצד מעשים מגונים ומעשי סדום. כמו כן, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, קמה בעניינם של העוררים מסוכנות סטטוטורית, מאחר שמדובר, לכאורה, בעבירות שנעשו "באלימות חמורה או באכזריות" (ראו: בש"פ 4114/16 מדינת ישראל נ' זליג (28.6.2016); בש"פ 585/16 מדינת ישראל נ' שריפוב (27.1.2016); בש"פ 2033/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.2012)).

14. אעבור עתה לדון בשאלה האם יש מקום להורות על שחרורם של העוררים לחלופת מעצר. נקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כי בחינת שאלה זו תיעשה בשני שלבים. בשלב הראשון, יש לבחון האם תסכון חלופת מעצר כלשהי, אשר יש בה כדי לאיין את מסוכנותם של העוררים, ולשרת כדבעי את מטרות המעצר. תשובה שלילית לשאלה זו מסיימת את הדיון, מבלי שקיים צורך לבחון כל חלופה, ורק אם התשובה לשאלה זו תהא חיובית, יעבור בית המשפט לבחינת חלופות קונקרטיות (בש"פ 7368/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.2015); בש"פ 5760/15 דעיס נ' מדינת ישראל (3.9.2015); בש"פ 5112/15 טחאן נ' מדינת ישראל (3.8.2015)). כפי שצינתי עת שהקדמתי תוצאה להנמקה, אינני סבור כי ניתן לאיין את מסוכנותם של העוררים, באמצעות חלופת מעצר כלשהי. מסוכנותם הרבה של העוררים נלמדת מעובדות כתב האישום, אשר מייחס להם מעשים קשים וחמורים ביותר. על פי כתב האישום, הציגו העוררים בפני המתלוננת מצג שווא, לפיו הם כביכול מתכוונים להסיע אותה לביתה. השניים הובילו אותה למקום שומם, וביצעו בה מעשי סדום ואינס, חסרי כל רחמים, ותוך הפעלת אלימות פיזית קשה. וכל זאת, תוך ניצול מצבה הרעוע, וקשייה של המתלוננת כעולה חדשה שאינה בקיאה בשפה העברית, ואינה מתמצאת במקום. ואם בכך לא סגי, לאחר שביצעו העוררים את מעשיהם הנפשעים במתלוננת, הותירו אותה השניים, באישון לילה, בצדו של כביש ראשי, במרחק רב מביתה שבחיפה, ועזבו את המקום. בנסיבות אלה, סבורני כי צדק בית משפט קמא, בקבעו כי אין בחלופת מעצר, טובה ככל שתהא, כדי לאיין או להפיג את מסוכנותם של העוררים.

15. אשר על כן, דין העררים להידחות.

ניתנה היום, כ"ז בתמוז התשע"ו (2.8.2016).

שופט

עמוד 6


